

Arrest

nr. 115 923 van 18 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 19 september 2013, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hazara afkomstig uit het dorp Qarah Zaghan in het district Dushi, provincie Baghlan. U beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Uw oom, (B.N.), had een conflict met een zekere (K.M.) over grond. Uw oom was lid van de gewapende groep van Seyed Mansour net zoals (Sh.), de zoon van (K.M.). Ongeveer zeven jaar geleden werd uw oom vermoord door (Sh.) toen ze beiden met de groepering in de bergen zaten. Uw vader diende een klacht in en (Sh.) werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en een maand. In 2009 werd een andere

zoon van (K.M.), (Kho.), doodgeschoten toen hij schapen aan het hoeden was in de bergen. Zijn familie ging naar het districtscentrum en diende een klacht in. U en uw vader moesten zich melden en werden ondervraagd. Door de stress werd uw vader ziek en twee jaar geleden overleed hij. Via dorpelingen hoorde u dat de familie van (Kho.) een bloedwraak was gestart. Een oude vrouw had (S.), de derde zoon van (K.M.), horen zeggen dat hij u wilde vermoorden. Ongeveer een jaar later in de Afghaanse maand Jaddi (Afghaanse kalender, komt overeen met december/januari onze kalender) was u aan het werken op het veld. (S.) kwam naar u toe, nam uw spade af en sloeg ermee op uw scheenbeen. U begon te schreeuwen en andere dorpelingen kwamen ter plaatse waardoor (S.) wegliep. U was gewond en uw been moest in het gips. Hierdoor kon u niet langer naar school gaan. U diende een klacht in bij een lokale veiligheidspost maar u werd doorgestuurd naar Dushi. Daar antwoordden ze dat ze uw veiligheid niet konden garanderen omdat (S.) lid was van de Taliban. Na twee maanden werd u gebeld door uw leerkracht die u vroeg waarom u niet naar school was geweest. Daarop besloot u om opnieuw naar school te gaan. Drie dagen na uw terugkeer werd u onderweg naar school door een neef van (Kho.) met een mes in uw hals gestoken. Daarop besliste u om Afghanistan te verlaten. Na een reis van vijf maanden kwam u aan in België. Op 26 maart 2012 diende u een asielaanvraag in. U beschikt over uw taskara, een verklaring ondertekend door het districtshoofd en zijn medewerkers waarin ze bevestigen dat u Afghanistan diende te verlaten omdat u beschuldigd wordt van moord en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen die de kern van uw relaas omvatten en uw geloofwaardigheid volledig ondermijnen. Zo zijn uw verklaringen over de dood van uw oom allerm minst eensluidend. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u dacht dat (Sh.) uw oom had vermoord maar dat u er niet zeker van was. Daarom zou u zelf ook geen bloedwraak hebben gestart naar aanleiding van de dood van uw oom (DVZ Verklaring vraag 5, p.3). Aanvankelijk stelde u op het Commissariaat-generaal dat uw oom stierf door de schuld van een zoon van (K.M.) (CGVS I, p.8). Toen u daarna expliciet gevraagd werd naar de reden van het overlijden van uw oom antwoordde u dat (K.M.) uw oom vermoordde door hem omver te rijden met een wagen (CGVS I, p.9 en 10). Tijdens het tweede gehoor beweerde u dan weer dat uw oom werd doodgeschoten door (Sh.) (CGVS II, p.3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordde u dat uw oom vlak voor hij door (Sh.) vermoord werd op zoek was naar hem en daarom verschillende wagens deed stoppen, hetgeen geen aannemelijke uitleg is (CGVS II, p.7). Over de oorzaak van het conflict tussen uw oom en (K.M.) legde u evenmin eensluidende verklaringen af. Zo stelde u aanvankelijk dat de vijandschap begon met een gevecht in het dorp waarbij de ene de andere met een bal op het hoofd had geslagen (CGVS I, p.10). Naderhand beweerde u echter dat de oorzaak van de vete zijn oorsprong vond in een grondconflict. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordde u dat u de vorige keer enkel over de ruzie in het dorp had verteld en geen melding had gemaakt van een conflict over grond omdat u gewoon op de vragen had geantwoord. Dit kan echter niet als uitleg worden aanvaard gezien er expliciet gevraagd werd of de door u beschreven ruzie in het dorp de enige oorzaak was van het conflict (CGVS I, p.10). Verder verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u naar aanleiding van de moord op (Sh.) twee keer naar de rechtbank moest gaan (DVZ Vragenlijst, vraag 5, p.3). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat enkel uw vader en een herder die samen met (Kho.) in de bergen was ten tijde van de moord naar de autoriteiten moesten gaan voor ondervraging (CGVS II, p.8). Op de vraag of er ooit iemand anders door de autoriteiten werd opgeroepen antwoordde u ontkennend. Geconfronteerd met uw versie van de feiten op de Dienst Vreemdelingenzaken wijzigde u echter uw verklaringen. U stelde plots dat u inderdaad ook werd ondervraagd door de autoriteiten. U zou echter niet twee keer zijn opgeroepen maar slechts één keer (CGVS II, p.8). Tot slot is het bevreemdend dat u, hoewel u tot kort voor uw vertrek naar school ging, uw problemen niet kunt dateren volgens de Afghaanse kalender. Zo stelde u dat u problemen kreeg vanaf 2009. Gevraagd met welk jaar volgens de Afghaanse kalender dit overeenkomt moest u aanvankelijk het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p.2). Meteen daarna stelde u dat uw problemen begonnen op 23 Jawza 1389, hetgeen echter overeenstemt met 13 juni 2010 volgens onze kalender. De moord op (Kho.), welke aan de basis ligt van uw problemen, situeerde u dan weer in de maand Hout van 1380 (februari/maart 2002) hetgeen geen steek houdt (CGVS II, p.5 en 6).

Gelet op bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Derhalve kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch

een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks het feit dat u afkomstig bent uit het district Dushi gelegen in de provincie Baghlan – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. Vooreerst zijn uw verklaringen betreffende uw familiale situatie niet eensluidend. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat jullie financiële situatie niet goed genoeg was om na school nog een voortgezette opleiding te volgen (CGVS I, p.7). Tijdens het tweede gehoor gaf u echter toe dat u in Afghanistan van plan was om naar de universiteit te gaan en geneeskunde, economie of iets dergelijks te studeren. U stelde dat het voor u wel degelijk een optie was geweest om in Kabul te gaan studeren indien u geen problemen zou gekend hebben met (K.M.). U voegde toe dat uw familie u hierin steunde (CGVS, p.10). Zoals hierboven reeds werd uiteengezet kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen met (K.M.). Bovenstaande zorgt ervoor dat er voor u als gezonde volwassen man voldoende mogelijkheden zijn om een leven op te bouwen in de hoofdstad.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw nationaliteit en identiteitsgegevens worden in deze beslissing immers niet betwist. Aan het attest ondertekend door het districtshoofd en diens medewerkers kan dan weer geen bewijskracht worden gegeven. Vooreerst heeft het een sterk gesolliciteerd karakter want het werd opgesteld op vraag van uw broer als bewijsstuk in het kader van uw asielaanvraag in België. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn. Tot slot moet een document om bewijskracht te zijn kaderen binnen een geloofwaardig relaas, hetgeen hier niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting van 19 september 2013 wordt de zaak tegensprekelijk uitgesteld naar de terechtzitting van 3 oktober 2013. Dit teneinde de partijen toe te laten een standpunt in te nemen omtrent de vraag of er reden is dat verzoeker niet kan terugkeren naar Dushi in de provincie Baghlan en dit gelet op de informatie van de commissaris-generaal zoals toegevoegd bij zijn nota met opmerkingen inzake de beoordeling van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In navolging hiervan legt verweerder op 24 september 2013 een schriftelijk standpunt neer waarin wordt verwezen naar de informatie bij de nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Verzoeker legt per aangetekend schrijven van 30 september 2013 eveneens een geschreven standpunt neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij stelt vooreerst de indruk te hebben dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) veel moeite heeft gedaan om toch maar een negatieve beslissing te kunnen nemen. Hij werd driemaal ondervraagd en *"het spreekt voor zich dat een tegenstrijdigheid gemakkelijk in drie verschillende verklaringen kan opduiken"*. In de mate waarin zich contradicties en omissies voordoen in zijn verhaal, zijn deze volgens verzoeker niet van die aard dat zij leiden tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker verwijst in deze naar rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State. *"Het is dan ook zeker in het voordeel van verzoekende partij dat verwerende partij zogenaamd slechts vier tegenstrijdigheden kon terugvinden in het volledige asielrelaas van verzoekende partij"*.

Omtrent de dood van zijn oom, stelt verzoeker dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verkeerd worden geïnterpreteerd door verweerder. Hij wou enkel aangeven dat hij niet honderd procent zeker was dat Sh. zijn oom doodde omdat hij deze informatie vernam van zijn vader. Op het ogenblik van de moord was hij verder nog jong. Zijn oom werd aldus wel degelijk vermoord door Sh. Verzoeker ontkent met klem tijdens het eerste gehoor te hebben verklaard dat zijn oom door K.M. zelf zou zijn gedood. Dit moet volgens hem een misverstand zijn. Dat zijn oom zou zijn omvergereden door een wagen is uit de context getrokken. Zijn oom was samen met Sh. op zoek naar een vermiste soldaat, zij deden wagens stoppen, er ontstond ruzie, deze ruzie escaleerde en Sh. doodde zijn oom.

Inzake de oorzaak van het conflict tussen K.M. en zijn oom, stelt verzoeker dat dit begon met het incident met de bal en dat het grootste twistpunt in de loop der jaren het grondconflict was. Het volleybalincident was dus wel degelijk de enige oorzaak.

Verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheid aangaande de rechtbank in wezen geen tegenstrijd is. Hij vergezelde inderdaad zijn vader tweemaal naar de rechtbank. De eerste maal mocht hij terug naar huis omdat de instanties geen verhoor wilden van hem. De tweede maal had hij wel een verhoor. Aldus ging hij tweemaal doch werd hij slechts éénmalig gehoord. Verweerder is volgens verzoeker onredelijk. Van

verweerder mag worden verwacht dat deze *“zichzelf niet vergrijpt aan kleine foutjes en omissies”*. Bovendien stelt de bestreden beslissing in dit kader dat hij bij de DVZ verklaarde dat hij naar aanleiding van de moord op Sh. twee keer naar de rechtbank moest, doch werd niet Sh. maar Kho. vermoord. Deze vergissing werpt bij verzoeker ernstige vragen op. Aan hem word verweten dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde doch door de fout van verweerder twijfelt hij of deze tijdens het verhoor niet per ongeluk een andere naam noteerde. Gezien verweerder zich zelf schuldig maakt aan fouten, waaruit blijkt dat kleine foutjes snel worden gemaakt, is het duidelijk dat bovenstaande tegenstrijdigheden aan verzoeker niet mogen worden verweten.

Verzoeker stelt inderdaad naar school te zijn geweest maar geeft aan dat tijdsinschattingen niet zijn sterkste kant zijn. Hoe dan ook mag hem niet verweten worden dat hij de gebeurtenissen niet kon situeren in de Afghaanse kalender.

Verzoeker concludeert dat de tegenstrijdigheden niet van die aard zijn om zijn algemene geloofwaardigheid te ondergraven. *“Bovendien verdwijnen de eventuele tegenstrijdigheden als sneeuw voor de zon doordat verwerende partij in de thans bestreden beslissing zichzelf schuldig heeft gemaakt aan een zwaarwichtige fout”*.

Uit algemene rapporten blijkt verder volgens verzoeker dat de algemene veiligheidssituatie in Kaboel niet van een leien dakje loopt. Ter staving voegt hij een rapport bij het verzoekschrift dat chronologisch de aanslagen in Kaboel sedert 2011 weergeeft (stuk 3). Deze opsomming is hallucinant en verweerder kan niet redelijkerwijze menen dat bij de aanslagen geen burgerslachtoffers vallen. Verzoeker voegt voorts een rapport bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat UNHCR weliswaar stelt dat Kaboel een optie is als vluchtalternatief doch dat dit steeds geval per geval moet worden bekeken en dat met verscheidene elementen moet worden rekening gehouden (stuk 4). Ook stelt dit rapport dat er nog regelmatig aanslagen zijn met onschuldige burgerslachtoffers. Ook Vluchtelingenwerk Vlaanderen bevestigt deze stelling in de achtergrondfiche over Afghanistan (stuk 5). Aldus is duidelijk dat het intern vluchtalternatief te Kaboel geval per geval moet worden bekeken. Uit voormelde informatie blijkt dat dit enkel een optie is wanneer de kandidaat-vluchteling er kan terugvallen op familie, een sociaal netwerk of een eigen etnische gemeenschap. *In casu* heeft verzoeker in Kaboel geen familie, kennissen of netwerk. Hij begrijpt niet waarom verweerder stelt dat hij zich er kan vestigen. De stelling dat zijn familie waarschijnlijk welgesteld is, betreft daarbij een loutere assumptie en is niet aanvaardbaar. Daarenboven heeft verweerder verzoeker nooit geconfronteerd met het intern vluchtalternatief naar Kaboel zodat hij niet de kans kreeg om aan te tonen dat dit voor hem geen optie is. Verzoeker is van mening dat hij zich niet kan vestigen in Kaboel gezien hij er geen familie, kennissen of netwerk heeft, de bevolking er is verdrievoudigd, hij vreest er werkloos te zullen zijn en te zullen eindigen in een tent, alwaar hij geen toegang heeft tot basisdiensten en er geen mogelijkheid is om te voorzien in levensonderhoud. Dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoek is strijdig met het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. Verzoeker kan niet worden gevolgd in het betoog dat het CGVS wel erg haar best deed om een negatieve beslissing te kunnen nemen of bevooroordeeld was. Uit het gegeven dat hij een derde maal werd gehoord kan dit, te meer daar hieruit net blijkt dat de beslissing met extra zorgvuldigheid en ernst werd voorbereid, immers geenszins worden afgeleid. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Voorts zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr.205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2.5. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker, die verklaart vervolging te vrezen vanwege de familie van K.M. en in het kader van bloedwraak, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de oorzaak van het conflict dat tot de moord op zijn oom, de moord op de zoon van K.M. en de bloedwraak aanleiding zou hebben gegeven. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat zij waarschijnlijk ruzie hadden met elkaar, dat zij binnen het dorp ooit ruzie hadden gemaakt en hadden gevochten en stelde hij, gevraagd naar de reden voor de dorpsruzie: *“Dat was van vroeger, lang geleden (...) die ruzie is ontstaan van een klein gevecht van toen ze klein waren. Het gaat om ruzie waarbij de een de bal op het hoofd van de andere heeft geslagen, de ene had een blauwe plek en sindsdien waren ze vijanden van elkaar”*. Wanneer vervolgens werd gevraagd of dit de enige reden was van de ruzie tussen hen, antwoordde verzoeker duidelijk: *“Ja, door dat kleine ding is allen begonnen, ze hebben daar later een groot probleem van gemaakt”*. Nergens vermeldde hij tijdens het eerste gehoor in dit kader enig grondconflict (administratief dossier, stuk 10, p.10). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS beweerde verzoeker echter omtrent het gevecht in het dorp: *“Ze vochten in het dorp en de reden voor die ruzie was grond”*. Hij herhaalde vervolgens dat het grondconflict de reden voor de dorpsruzie was en dat de rivaliteit begon door een grondconflict. Geconfronteerd met deze vaststelling herhaalde hij: *“Vorige keer zei ik dat het een dorpsruzie was maar de echte reden was het grondconflict”* en weet hij de discrepantie aan de vraagstelling tijdens het eerste gehoor (administratief dossier, stuk 4, p.4). Deze uitleg kan, gelet op de duidelijke bewoordingen van de vraagstelling en zijn eenduidige antwoorden ter zake echter niet worden aangenomen. Verzoekers verweer in het verzoekschrift vermag voorgaande vaststellingen niet te weerleggen.

Verzoeker legde tevens manifest tegenstrijdige verklaringen af aangaande de beweerde moord op zijn oom door de familie van K.M. In de vragenlijst gaf hij aan: *“Zeven of acht jaar geleden vermoordde (Sh.) mijn oom (...) Ik wist echter niet zeker dat hij mijn oom had vermoord en daarom ondernam ik nog niets”* (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst, p.3). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker, gevraagd naar de reden van het overlijden van zijn oom: *“Ik was toen klein, zoals mijn vader het me vertelde, het was (K.M.) die hem heeft vermoord. Hij heeft hem overreden met de auto”* (administratief dossier, stuk 10, p.9-10). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS beweerde verzoeker dan weer dat zijn oom met twee kogels werd doodgeschoten door Sh. Hij stelde dat Sh. één van de soldaten van zijn oom was, dat deze spoorloos was en dat zijn oom naar de weg ging om auto's te stoppen en te kijken of zijn soldaat er verstopt was. Na zijn terugkeer naar de kamer kwam deze Sh. tegen, maakten zij ruzie, vochten zij en werd zijn oom 's morgens dood terug gevonden. Wanneer verzoeker werd geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen in de vragenlijst en tijdens het eerste gehoor bij het CGVS, kwam hij niet verder dan deze te ontkennen en zijn verklaringen van tijdens het tweede gehoor bij het CGVS te herhalen en bevestigen (administratief dossier, stuk 4, p.3-4, 7). Zijn eerdere verklaringen waren nochtans duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en kennelijk in strijd met zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor. Verzoeker beweert in het verzoekschrift dat zijn verklaringen bij de DVZ verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd, ontkent zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor opnieuw en stelt dat het een misverstand moet zijn, hetgeen, gelet op de hoger aangehaalde, duidelijke gezegden, dewelke geen ruimte laten voor interpretatie, niet kan worden aangenomen. Daarenboven dient ook hier te worden vastgesteld dat verzoeker, in zijn poging de strijdigheden in zijn verklaringen op te heffen, verklaringen aflegt die in strijd zijn met zijn eerdere gezegden. Daar waar hij, blijkens het voorgaande, tijdens het tweede gehoor bij het CGVS aangaf dat Sh. de soldaat was die spoorloos was en dat zijn oom Sh. ging zoeken, beweert hij in het verzoekschrift

immers dat er een andere soldaat spoorloos was en dat zijn oom deze soldaat samen met Sh. ging zoeken (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.9). Dat verzoeker nog jong was tijdens de feiten kan, te meer daar hij stelde toen reeds achttien of negentien jaar te zijn geweest (administratief dossier, stuk 4, p.3), de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verklaren. Deze hebben immers betrekking op een ingrijpende en bepalende gebeurtenis. Bovendien kon worden verwacht dat hij zich terdege zou hebben geïnformeerd omtrent deze feiten wanneer in het kader van het beweerde conflict later Kh. zou zijn vermoord en hijzelf problemen kreeg. Aldus mocht worden verwacht dat hij hierover eensluidende verklaringen zou afleggen.

Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de moord op Kh., de zoon van K.M. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat Kh. om het leven kwam in de maand Jaddi (administratief dossier, stuk 10, p.13). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde hij echter dat Kh. om het leven kwam in de maand Hut, ontkende hij zijn eerdere verklaringen en beweerde hij ook tijdens het eerste gehoor de maand Hut te hebben genoemd (administratief dossier, stuk 4, p.6). Dit klemt nog des te meer daar verzoeker in de vragenlijst aangaf dat hij zelf aanwezig was wanneer het lijk van Kh. werd gevonden, daar waar hij stelde: *“Samen met nog andere dorpsgenoten vonden we zijn lichaam in de bergen en brachten het naar het dorp”* (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst, p.3), terwijl hij bij het CGVS duidelijk aangaf hierbij niet aanwezig te zijn geweest en, geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, niet verder kwam dan een loutere bevestiging van zijn verklaringen bij het CGVS en tot de bewering dit ook zo te hebben verklaard in de vragenlijst (administratief dossier, stuk 4, p.6-7).

Verzoeker legde verder tegenstrijdige verklaringen af inzake de gevolgen die het overlijden van Kh. voor hem zouden hebben gehad. Wanneer in de vragenlijst werd gevraagd of er tegen hem ooit een proces werd gestart voor een rechtbank, stelde hij zelf spontaan: *“Ik was een verdachte in een moordzaak. In 2009 werd (Kh.) vermoord. Ik moest voor de rechtbank van het district Doshi verschijnen, ze stelden enkele vraagjes maar beseften dat ik niets met de zaak te maken had en lieten me weer gaan. Het was de broer van het slachtoffer, (Sh.), die een klacht tegen me indiende. Later moest ik nogmaals voor de rechtbank verschijnen voor dezelfde zaak”*. Even verder verklaarde hij nogmaals spontaan: *“Ik moest voor deze zaak twee keer naar de rechtbank maar werd telkens weer vrijgelaten”* (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS stelde hij echter eenduidig dat in het kader van deze zaak enkel zijn vader en een herder werden opgeroepen. Vervolgens bevestigde hij, wanneer gevraagd werd: *“Dus er is niemand anders opgeroepen?”*, nogmaals uitdrukkelijk: *“Neen enkel die twee”*. Wanneer hij werd geconfronteerd met zijn verklaringen in de vragenlijst, wijzigde hij zijn verklaringen opnieuw en beweerde hij, dit geheel in strijd met zowel zijn verklaringen in de vragenlijst als zijn eerdere verklaringen bij het CGVS, dat hij één keer zou zijn opgeroepen. Hij ontkende vervolgens zijn nochtans duidelijke verklaringen in de vragenlijst en stelde: *“Neen eerste keer waren vader en de herder en de tweede keer werd ikzelf opgeroepen”* (administratief dossier, stuk 4, p.8). In het verzoekschrift tracht verzoeker nogmaals zijn verklaringen aan te passen en beweert hij, in weerwil van de voormelde gezegden, dat hij tweemaal naar de rechtbank ging met zijn vader doch enkel de tweede maal zou zijn opgeroepen en verhoord (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.10). Zijn hoger aangehaalde verklaringen zijn nochtans duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuancering die hieraan verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoeker, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, de aangevoerde problemen in het geheel niet kon dateren volgens de Afghaanse kalender. Dat hij hiertoe niet in staat bleek doet wel degelijk op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas aangezien verwacht mocht worden dat verzoeker bij machte zou zijn om de aangevoerde feiten, die van ingrijpende aard zijn, bepalend zouden zijn geweest voor zijn verdere leven en kennelijk afwijken van de alledaagsheid, zou kunnen situeren in de tijd en volgens de kalender die wordt gehanteerd in zijn land.

Verzoeker tracht ten onrechte de hoger gedane vaststellingen te minimaliseren. Deze vaststellingen hebben betrekking op cruciale elementen van zijn asielrelaas en zijn dermate frappant dat aan dit relaas niet het minste geloof kan worden gehecht.

Daar waar in plaats van de naam Kh. in één van de motieven ten onrechte de naam Sh. is opgenomen, kan, te meer daar de naam Kh. in dit kader blijkens de hoger geciteerde verklaringen wel correct werd genoteerd in de vragenlijst, niet worden ingezien hoe het gegeven dat in de bestreden beslissing een vergissing voorkomt afbreuk zou kunnen doen aan het voorgaande. Het gegeven dat de bestreden beslissing een materiële vergissing bevat en dat verweerder bijgevolg een fout heeft gemaakt kan de talrijke, manifeste tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen en de vaststelling dat hij de feiten niet

kon situeren in de Afghaanse kalender niet goedpraten en laat de voormelde vaststellingen, die stuk voor stuk steun vinden in het administratief dossier, in tegenstelling met wat hij aanvoert niet “als sneeuw voor de zon” verdwijnen.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 21) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, dewelke door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.6. Gelet op de *sub* 2.2.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont daarenboven niet aan dat de situatie in zijn regio van herkomst, meer bepaald het district Dushi in de provincie Baghlan, beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) en haalt geen redenen aan waarom van hem niet kan worden verwacht dat hij terugkeert naar deze regio. Vooreerst kan worden opgemerkt dat uit zijn verklaringen, afgelegd tijdens het gehoor op 7 maart 2013, blijkt dat zich, benevens één incident waarin een persoon drie andere personen doodde en waarbij de omstandigheden hem niet bekend waren, in zijn district geen aanslagen voordoen. Tevens maakte hij, gevraagd of zich in zijn regio gevechten voordoen, slechts melding van een strijd tussen districten die zeven of acht jaren geleden werd afgesloten met een vredesakkoord. Tevens verklaarde hij, gevraagd naar wat hij vreesde bij een terugkeer naar Afghanistan benevens het hoger aangevoerde, ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, “*niets anders*” te vrezen (administratief dossier, stuk 4, p.12-13). Uit de informatie zoals bij de nota gevoegd blijkt verder dat het aantal aanslagen in verzoekers provincie laag is (rechtsplegingsdossier, stuk 5, bijlage 1, p.35). In verzoekers provincie doen zich maandelijks significante aanslagen voor, doch in totaal zijn het er erg weinig. Ondanks dat zich in sommige andere districten in de provincie een stijging van het geweld voordeed, nam het aantal incidenten in zijn district van herkomst, het district Dushi, significant af. De weinige incidenten die zich aldaar nog voordoen betreffen gewapende incidenten die af en toe plaatsvinden op de hoofdweg tussen Pul-i Khumri en Kaboel. Het betreft daarbij occasioneel een aanslag met *small arms fire* op een bevoorradingsstruck of brandstoftankers. Bij één zulke aanslag viel één burgerdode in oktober 2012. Het niveau van deze aanslagen is echter zeer laag; in 2012 werden er drie geteld. Bovendien vinden deze aanslagen steeds plaats buiten de dag-uren (*ibid.*, bijlage 2, p.26-27). Gezien hogervermelde vaststellingen, dient verweerder te worden bijgetreden waar deze in zijn schriftelijk standpunt doet gelden dat het geweld in het district Dushi niet aanhoudend is, eerder gelokaliseerd is van aard en een beperkte impact heeft op het leven van de gewone Afghaanse burgers (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

De informatie zoals neergelegd door verzoeker per aangetekend schrijven van 30 september 2013 is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Wat betreft de nota van het BCHV, zoals bij voormeld schrijven gevoegd, dient, in zoverre hierin kritiek wordt geuit op de wijze van informatiegaring door Cedoca en op de hierbij geraadpleegde bronnen, te worden vastgesteld dat dergelijke algemene kritiek niet kan volstaan om de inhoud van de door verweerder bij de nota gevoegde informatie te ontkrachten. Hieruit blijkt immers niet dat de inhoud van deze informatie niet correct zou zijn en deze inhoud wordt niet aan de hand van concrete informatie weerlegd. Voor het overige bevat de nota van het BCHV weliswaar enige informatie inzake de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan doch dient te worden vastgesteld dat deze informatie dermate algemeen is dat zij geenszins afbreuk kan doen aan de gedetailleerde, uitgebreide en regionale veiligheidsanalyse die in de voormelde informatie van het CGVS wordt gedaan. Aldus bevat het schrijven van het BCHV geen concrete informatie of gegevens waaraan enige conclusie zou kunnen worden verbonden inzake verzoekers district van herkomst, Dushi. Uit verzoekers schriftelijke standpunt en de informatie die hierin wordt geciteerd kan evenmin worden afgeleid dat de veiligheidssituatie in Dushi sedert het opstellen van de informatie zoals door verweerder bij de nota gevoegd dermate zou zijn verslechterd dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c). Ook deze informatie is namelijk van veel algemenere aard dat degene zoals gehanteerd door verweerder en zoals hierboven weergegeven. Zij bevat nauwelijks concrete en specifieke informatie of gegevens inzake verzoekers district van herkomst, zijnde het district Dushi. Daar waar uit de door verzoeker aangehaalde informatie blijkt dat in 2012 illegale gewapende groepen tot op een zekere hoogte invloed uitoefenden in dit district, kan voorts niet worden ingezien hoe deze algemene vaststelling afbreuk kan doen aan de

hoger gedane, concrete vaststellingen dat het weinige geweld waarin zich dit uit niet aanhoudend is, eerder gelokaliseerd is van aard en een beperkte impact heeft op het leven van de gewone Afghaanse burgers. Voor het overige blijkt hieruit slechts dat zich in verzoekers district in 2013 twee incidenten hebben voorgedaan. Bij één van deze incidenten kwamen vijf kinderen om die met een IED (*Improvised Explosive Device*) aan het spelen waren. Bij het andere incident kwamen zes kinderen accidenteel om het leven ingevolge wanneer een aantal politiemensen bij een visuitstap op ongeoorloofde wijze een granaat afvuurde, waarbij zij hun beoogde doel misten en in de plaats daarvan de kinderen raakten. Aldus kan op basis van de door verzoeker aangevoerde informatie in het geheel niet worden besloten dat de situatie in zijn district zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) en maakt hij, daar hij geen andere redenen aanhaalt waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn district en de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS